

hvad der er yttret af flere af de ærede Medlemmer, som have havt Ordet, at det vilde være ønskeligt, om man kunde indskrænke de appellable Sager ved at udvide Grændsen for de inappellable Sager, deels hvad Bøders, deels hvad Fængselsstrafs Størrelse angaaer. Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 5te Valgkreds (C. Rimestad) fremdrog ved denne Leilighed en Paragraph, som man vistnok bør sætte i Forbindelse med den her omhandlede Materie, nemlig § 344, som siger, at smaa Sager, som ere undtagne fra Appel til Kredsretten, skulle kunne indbringes for Høiestret under visse Betingelser. Dette er dog ikke saaledes at forstaae, efter som jeg har opfattet denne Paragraph, at disse smaa Sager skulde i deres Heelhed kunne indbringes for Høiestret; der bliver den Forstjæl, at medens de Sager, som kunne indbringes for Kredsretterne, kunne indbringes for disse i deres Heelhed, altsaa ogsaa hvad Realiteten angaaer, saa indbringes Sagerne for Høiestret kun med Hensyn til Formaliteten saavel som med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovens Straffebestemmelser ere rigtig anvendte. Men skjøndt der altsaa ganske vist er en Forstjæl, saa er jeg dog ikke bestomindre ganske enig med det ærede Medlem i, at § 344 staaer som en Beshynderlighed. Anseer man det for nødvendigt at aabne en Udgang for disse smaa Sager til at blive prøvede for en høiere Ret, saa kan man synes det mig, vel lade sig nøie med at indbringe dem for Kredsretterne — eller Landsoverretterne — uden at behøve at bebyrde Høiestret dermed. — Der er endnu kun eet Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig angaaende de med Straffesager forbundne Omkostninger. Det forekommer mig, at de Bestemmelser, som i Udkastet ere givne om, naar og hvorvidt den Tiltalte skal udrede Omkostningerne, og som i flere Punkter afvige fra de Regler, der nu følges ved Domstolene, i det Hele maae anerkjendes for at være baade billige og retfærdige. Det er forsaavidt i Sammenligning dermed kun et underordnet Punkt, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, ihvorvel det i andre Henseender kan være vigtigt nok, nemlig Bestemmelsen om, hvem der, forsaavidt Om-

kostningerne ikke kunne faaes hos eller ikke skulle betales af Tiltalte, da skal bære denne Byrde. Det er i § 358 bestemt, at forsaavidt Ingen tilpligtes at tilsvare Sagens Omkostninger, eller den, hvem de paalægges, ikke er istand til at udrede samme, afholdes de indtil Videre af det Offentlige paa den hidtil anordnede Maade, det vil med andre Ord sige, at det er Kommunerne, navnlig de større, Amtskommunerne, der skulle afholde dem. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde være det Rigtigste, naar den nye Retspleie indføres, da at lade disse Omkostninger udrede ikke af Kommunerne, men af Staten. Dette er formeentlig det Principrige, og det synes mig desuden at harmonere med, at man tillægger Statskassen de Bøder, som ifølge Loven blive at erlægge. Der kunde vistnok være god Opfordring til at foretage denne Forandring netop naar den nye Retspleie skal føres ind i Livet, fordi den ganske sikkert vil medføre ikke saa lidt forøgede Byrder imod tidligere, og naar der er Spørgsmaal om at paalægge disse nye Byrder, forekommer det mig, at der er al Grund til at overveie, om man ikke i det Hele taget bør føre denne Byrde tilbage paa Staten og bort fra de enkelte Kommuner. Det er i Lovudkastet erkjendt, at der gives visse Omkostninger, som ikke kunne siges at have nogen kommunal Karakter, saasom Bønnen til Overanlageren, men det forekommer mig, at der er flere Omkostninger, som ligesaa utvivlsomt ikke have nogen kommunal Karakter, og dertil synes mig i alt Fald at maatte henføres de Omkostninger, som Nævningerrettens Samling maatte medføre.

Det vil ikke undre det ærede Thing, naar jeg udtaler, at med disse Bemærkninger, som jeg nu har tilladt mig at fremsætte, ere ingenlunde de Erindringer udtømte, som jeg har fundet Anledning til at gjøre ved Lovudkastet; men det vilde være at misbruge det ærede Things Tid, hvis jeg vilde opholde det længere. De Bemærkninger, jeg forøvrigt kunde have at gjøre, ere ogsaa af den Betskaffenhed, at de mere høre hjemme ved 2den Behandling end ved første, eller i alt Fald af den Betskaffenhed, at der vil være større Opfordring for mig til at meddele dem til det Udvalg, der efter al Sandsynlighed vil blive nebsat i denne